

Segundo premio

Direcció: Isaki Lacuesta, Pol Rodríguez **Guió:** Isaki Lacuesta, Fernando Navarro **País:** Espanya **Durada:** 110 min **Any:** 2024 **Gènere:** Comèdia psicodèlica **Interpretació:** Daniel Ibáñez, Cristalino, Stéphanie Magnin, Mafo (Mario Fernandez), Chesco Ruiz... **Música:** Ylia **Cançons:** Los Planetas **Fotografia:** Takuro Takeuchi **Distribuïdora:** Bteam Pictures
Estrena a Espanya: 24/05/2024
No recomanada per a menors de 16 anys
Versió original en espanyol

SINOPSI

Granada, finals dels 90. En plena efervescència artística i cultural, un grup de música *indie* viu el moment més delicat: la baixista trenca amb la banda buscant el seu lloc fora de la música i el guitarrista està immers en una perillosa espiral d'autodestrucció. Mentrestant, el cantant s'enfronta a un complicat procés d'escriptura i enregistrament del tercer disc. Ningú no sap que aquest disc canviarà per sempre l'escena musical de tot el país. Aquesta (no) és una pel·lícula sobre Los Planetas. (Bteam)

CRÍTICA

06/03/2024 - Isaki Lacuesta i Pol Rodríguez presenten una suggerent pel·lícula inspirada en la història del mític grup espanyol Los Planetas

"Aquesta no és una pel·lícula sobre la llegenda de Los Planetas", s'adverteix en els títols de crèdit inicials de **Segundo premio**, la nova pel·lícula d'**Isaki Lacuesta**, codirigida amb **Pol Rodríguez** i coescrita amb **Fernando Navarro**, protagonitzada per **Daniel Ibáñez**, el músic i actor granadí **Cristalino** i **Stéphanie Magnin**, i que es presenta ara a la Secció Oficial del **Festival de Màlaga**.

Inspirada en una de les èpoques més decisives de la popular banda espanyola (encara que no es tracti exactament d'una pel·lícula sobre Los Planetas), el film explica el moment de crisi d'un grup de música granadí d'*indie rock* a finals dels 90, quan, a punt de dissoldre's, després d'anar-se'n una de les ànimes del grup –la baixista que els havia acompanyat en el viatge des dels seus inicis–, el guitarrista immers en una espiral de drogues, autodestrucció i en tensions contínues amb el cantant, van arribar a aconseguir el seu somni: gravar a Nova York el seu tercer disc, *Una semana en el motor de un autobús* (encapçalat per la cançó que dona títol a la pel·lícula), el disc que els consagrarà com una de les joies de l'*indie* nacional i que marcarà per sempre el panorama musical del país.

Com suggereix l'avís de l'inici, des de la ficció, la pel·lícula parla de les històries de vida dels integrants de la banda protagonista, sobretot el que va haver-hi darrere de la seva llegenda, les complexes relacions entre ells, les trobades i els desacords, les tensions, les ferides, els abismes, els conflictes no resolts, els misteris, els moments bons i dolents com a grup i com a amics (potser, sobretot, com això últim), les lluites junts, sols i de vegades els uns contra els altres. Amb això, la pel·lícula també és el retrat d'una època i una generació, la de l'escena *indie* espanyola dels 90, amb grups com Usura, Penélope Trip, La Buena Vida o Family, d'una manera de veure i viure la música, d'un somni i també del preu d'aquest somni.

Isaki Lacuesta i Pol Rodríguez reflecteixen tot aquest món de rock i psicodèlic amb certa malenconia, bellesa i misteri, a través d'una narrativa que s'atreveix a anar més enllà del *biopic* convencional (tot i que en el fons tampoc no es tracti d'un *biopic*), jugant amb recursos d'un cinema més autoral, íntim i per moments experimental i oníric, amb les possibilitats del temps, la llum, el color, el so, el to i la música, aconseguint moments visualment molt poderosos o amb una suggerent càrrega simbòlica, com ara la seqüència d'un Nova York nocturn que s'acabarà revelant com a bell homenatge al *Poeta en Nueva York* de Lorca.

La forma com es narra la relació del triangle protagonista, amb respecte i fugint del sensacionalisme, també té certa màgia i sensualitat, reconstruint-ne les peces a través del temps, enllaçant les imatges i els testimonis d'un passat i un present ficticis amb una música sense temps, on hi ha la veritat de la història (com diu el personatge de la baixista en un moment de la pel·lícula), i sense acabar de definir mai aquest vincle – d'amistat, amor, sexual o una barreja de tot això– ni resoldre el motiu de ruptura d'ella.

Segundo premio acaba sent un bell i fosc viatge per les llums i ombres d'una generació i uns músics que van arribar a estar molt amunt i també molt avall, una emocionant pel·lícula explicada amb misteri i risc sobre els somnis i el seu revers.

Júlia Olmo – cineuropa.org